Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 59. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 28-го БЕРЕЗНЯ 1981 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 28, 1981 — No. 59. VOL. LXXXVIII

ВІДБУЛИСЯ НАРАДИ ЄПИСКОПАТУ УПЦЕРКВИ

Бавнд Брук, Н. Дж. (УПІ). — Чергова нарада Єпископату і представників вищих церковних управлінь Української Православної Церкви в діяспорі відбулася в днях від п'ятниці до неділі 13-15 березня ц. р., у приміщенні Консисторії УГП-Церкви Канади у Вінніпегу.

Участь у цій нараді взяли всі вісім українських православних єпископів, а саме: Митрополити Мстислав і Андрій та архиєпископи і єпископи Борис, Орест, Марко, Константин, Миколай і Василій. Крім них УГПЦеркву Канади репрезентували п'ять священиків і три миряни, УПЦеркву ЗСА — три священики і один мирянин та УАПЦеркву в діяспорі один священик і один мирянин.

До головних справ, що були предметом уваги і рішень учасників наради, належали: 1000--ліття хрищення Русі-України і 1000-ліття існування Української Православної Церкви; збільшення покликань до теологічних студій і пастирського служіння; узгіднення богослужбових текстів та видання місійної літератури; засади співпраці з громадськими організаціями та взаємини з Українською Католицькою Церквою. Завершено нараду схваленням архипастирського послання до вірних.

Закінчено нараду відправою у неділю, 15-го березня, урочистої соборної архиєрейської Служби Божої, яку очолив Блаженніший Митрополит Мстислав, а якому сослужили архиєпископ Едмонтону і Західньої Канади Борис, архиєпископ Західньої Европи Орест, архиєпископ Чікаґо Константин і єпископ Саскатуну і Середньої Канади Василій та протопресвітери о. С. Савчук, о.Ф. Білецький, о. А. Селепина, о. А. Дублянський, о. С. Ґерус і, о. Ф. Керницький та протоієреї Ф. Істочин і Г. Удод. Співав катедральний хор церкви Св. Тройці у Вінніпегу.

В своєму слові до вірних Митрополит Мстислав поінформував їх про перебіг наради та про справи, що були предметом уваги ієрархії, духовенства і мирян. Окрему увагу у своєму слові Владика присвятив зростаючому всенаступові на Церкву безбожницької Москви та її аґентури-Московської патріярхії. Закликом до ще міцнішого об'єднання в мурах Української Православної Церкви та до ще більше посиленої праці на Божу славу та добро рідної Церкви. Владика Мстислав закінчив своє слово.

Архипастирське послання та схвалені постанови і резолюції будуть подані до загального відома після одержання їх від резолюційної комісії наради.

В.Осідач внесе апеляцію проти рішення суду

Філядельфія, Па. — Український католицький щоденник, орган Союзу Українців Католиків „Провидіння", інформує у числі з 20-го березня ц.р., що Володимир Осідач, натуралізований громадянин З'єднаних Стейтів Америки, якому федеральний обласний суддя Луїс С.Бехтл заявив після довшої розправи, що він повинен бути позбавлений американського громадянства, — внесе апеляцію до вищої судової інстанції.

Як відомо, В.Осідач добровільно погодився розповісти на суді про обов'язки української поліції під час німецької окупації України і признався, що він, вносячи подання про громадянські папери, не подав своєї участи в поліції не тому, що він брав участь у винищуванні жидів, як твердила прокуратура на суді, а зі страху перед репатріяцією.

Інакше про ці справи написали місцеві газети після закінчення пріцесу і рішення федерального судді про відібрання громадянства від підсудного. Кореспонденти газети „Буллетин" А. В.Ґайзелмен і Генрі Дарлін пишуть, що згідно з твердженням прокуратури, українська поліція помагала нацистам виловлювати жидів і відсилати їх до концтабору в Белзі. Згадані кореспонденти далі пишуть, що Департамент справедливости повинен тепер справу Осідача передати Службі іміграції і натуралізації, а вона має вирішити, чи підсудний має бути депортований.

Адвокат і оборонець Осідача Луїс С.Коновал повідомив, що він подасть в найближчих днях апеляцію до вищої судової інстанції. Цивільна розправа з Осідачем відбулася без лави присяжних і тривала з перервами з огляду на поганий стан здоров'я підсудного від 15-го вересня до 17-го листопада 1980 року. Під час процесу відбувались у Філядельфії демонстрації українців і жидів. Останні весь час вимагають депортації Осідача, хоч, як відомо, його судили за затаєння правди, а не за доконанні ним „злочини", за які американські суди не є компетентні судити. Крім того адвокат Л.Коновал заявив службовцям ФБІ, що його клієнтові погрожували смерттю. Невідомі особняки надіслали на адресу Осідача листа, у якому було сказано, що він і близькі з його оточення, тобто ті, які стають в його обороні, „будуть знищені".

Прокуратура закидала Осідачеві, що він допомагав у депортації 14,000 жидів з Рави Руської до концтаборів або на страчення, але Осідач натомість твердив, що у Раві Руській з населенням 10,000 осіб було тільки 3,000 жидів і що після знищення ґетто в Раві Руській не було ані однієї жидівської родини. Кореспонденти „Буллетина" ані разу не згадали у своюму звідомленні, що Осідач кількакратно заперечував свою причетність до виводжування жидів чи нищення ґетто.

Джон Рассел, речник Департаменту справедливости, заявив у Вашінґтоні, що процедура з Осідачем може тепер тривати місяці, а навіть роки, заки Уряд здецидується, якщо таке рішення взагалі наступить, депортувати засудженого. Він при тому додав, що не знає, де вислали б Осідача. „Ми ще не прийшли до такого рішення", — підкреслив Расселл.

КРАЙОВИЙ З'ЇЗД ПАТРІЯРХАЛЬНОГО ТОВАРИСТВА

Баффало, Н.Й. — В суботу, 4-го квітня ц.р., тут в залі Українсього Народного Дому при 205 Міллітарі ровд (тел. 716—877—9670), відбудеться звичайний крайовий з'їзд делеґатів Українського Патріярхального Товариства в ЗСА. Початок з'їзду год. 10-та рано. Згідно зі статутом, у з'їзді мають право участи делеґати Відділів за правилом: один делеґат від 20 членів. Відділи віддалені понад 300 миль від місця з'їзду, можуть передати свої мандати іншим делеґатам з тим, що один делеґат не може мати більше як п'ять мандатів. На з'їзд прибуде гість з Риму о. д-р Дмитро Блаженьовський, який виголосить доповідь на тему збереження обряду. Після ділових нарад буде святочна вечеря о год. 7-ій вечора в шкільній залі церкви св. Івана Хрестителя. Президію Товариства очолюють тепер: Богдан Лончина - голова і Василь Папіж - секретар.

Обрано Управу і голів Комісій УІА

Ню Йорк, Н. Й. (Р.С.). — У п'ятницю, 20-го березня ц.р., тут, у власних приміщеннях відбулось пленарне засідання Ради Директорів Українського Інституту Америки (УІА), в яких взяло участь дев'ять директорів, а саме: Теодор Джус, інж. Остап Балабан, інж. Андрій Пащук, д-р Ростислав Сочинський, Зенон Баб'юк, Володимир Баранецький, д-р Степан Ворох, Волтер Назаревич і д-р Юрій Савицький. Останніх п'ять вибрано на трирічну каденцію на річних загальних зборах Інституту, що відбулися 6-го березня ц.р. Засідання відкрив і ним проводив президент УІА Т. Джус.

Інж. А. Пащук відчитав протокол попереднього засідання, який присутні затвердили. Однохвилинною мовчанкою вшановано недавно померлого члена Організаційної комісії св. п. інж. Богдана Рака.

Т. Джус передав слово запрошеній на це засідання Оленці Савицькій, яка зреферувала досьогоднішній стан старань за звільнення Інституту від реальностевих податків. Після недостатніх заходів попереднього правного дорадника цю справу передано відомій адвокатській фірмі Келі, Драй і Воррен, яка спеціялізується в таких справах. О. Савицька вручила кожному членові Ради Директорів копії меморандуму правників і письмове свідчення під присягою, підписане віцепрезидентом Інституту інж. О. Балабаном, які вміщали численні доказові досі невикористані матеріяли. Ці матеріяли вона, як голова нещодавно зорганізованої групи „Приятелів УІА", з допомогою інших членів вишукала в архівах Інституту. На покриття початкових адвокатських коштів зібрано досі серед членів і приятелів Інституту суму 3,000 дол.

Слідуючою точкою порядку нарад був вибір Управи Інституту. На внесок інж. О. Балабана одноголосно вибрано президентом Інституту Т. Джуса, віцепрезидентом — В. Назаревича, секретарем — д-ра Івана Флиса, скарбником — З. Баб'юка і заступником секретаря — д-ра Ю. Савицького.

В склад Екзекутивної комісії увійшли: Т. Джус, В. Назаревич, д-р І. Флис, інж. А. Пащук, З. Баб'юк і В. Баранецький. Фінансову комісію з уряду очолив Т. Джус. Членами стали: З. Баб'юк, В. Баранецький, д-р Ю. Савицький і В. Назаревич. Головою Організаційної комісії вибрано д-ра С. Вороха; Програмової комісії — інж. Андрія Пащука; Мистецької комісії — проф. Петра Андрусева і комісії Громадських Зв'язків — д-ра Р. Сочинського із заступником д-ром Ю. Савицьким.

На внесок інж. А. Пащука ухвалено пожертву для Українського Наукового Інституту в Гарварді в сумі 500 дол. на стипендії для студентів, які візьмуть участь у літньому семестрі УНІГУ, призначеному на вивчення української мови, літератури й історії.

Закриваючи засідання, Т. Джус виявив радість, що у проводі Інституту стала група енерґійних, ділових і компетентних осіб, що запевнить пожвавлення діяльности Інституту і скріплення його основ.

НТШ вшанувало свого Патрона

Ню Йорк, Н. Й. — Наукове Товариство ім. Т.Шевченка в Америці вшанувало свого Патрона конференцією, яка відбулася в суботу, 7-го березня, в приміщенні Пластової домівки. Учасників конференції було 62.

Конференцію відкрив голова НТШ А д-р Ярослав Падох, привітавши присутніх і пом'янувши померлих членів Товариства в 1980 році.

Згідно з статутом НТШ, голова подав коротке, але ядерне звідомлення про працю товариства за останній рік. Звітування голови привертало увагу присутніх цифрами членства Товариства і фактами співпраці з іншими науковими установами, як з УВАН, УНІГУ та участю НТШ в Міжнародній науковій конференції про справи Східньої Европи, а зокрема СССР, у Ґарміш у Німеччині, де були присутніми 18 членів НТШ, а активну участь брали дев'ять членів. Рівнож д-р Я. Падох подав плян НТШ на 1981 рік.

Опісля провід науковою конференцією перебрав проф. Василь Лев, подаючи плян нарад та впродовжуючи присутніх до теми конференції. На конференції прочитано дві доповіді: перша — проф. Івана Раковського про антропологічну характеристику Шевченка та її вплив на його творчість.

Ця доповідь була написана ще в 1946 році на основі тоді доступних свідчень сучасників Шевченка та помірів його посмертної маски. Доповідь прочитав д-р Б. Коваль, попередивши її вступними заввагами про актуальність студій над творчістю Шевченка. На основі висновків проф. Раковського, Шевченко є клясичним зразком кількох расових прикмет українського народу: нордійської, альпейської та динарської расових характеристик.

Другу доповідь виголосив проф. Володимир Барагура на тему джерел геніяльности і пророчости Шевченка. Малюючи боротьбу Шевченка за соціяльні та національні свободи, доповідач з'ясував Шевченка, як інтелектуальну і духову еманацію духу українського народу. Поет, відчуваючи Божим Провидінням дане йому покликання, вчив і виховував нарід і провіщав йому його майбутню долю.

Обидві доповіді доповнювали себе ідеологічно і тематично і так були прийняті присутніми.

Еспанія зміцнює атаку на баскських терористів

Мадрид, Еспанія. — Після проголошення керівництвом Націоналістичної організації басків припинення терористичної боротьби проти еспанського уряду, екстремісти, які відлучилися від тієї організації, зміцнили терористичні напади на еспанських військових. Протягом декількох днів вони вбили двох еспанських полковників, як ті входили до церкви. Еспанський уряд відбув окрему нараду, на якій рішив перейти до негайних загострених протиакцій.

Еспанський уряд доручив військовому командуванню посилити свою участь у боротьбі з терористами. Командування розпочало підготову до ширших акцій, а тим часом поліційні чинники й Цивільна ґвардія скріпила свої протизаходи.

Вміжчасі керівництво Націоналістичної організації басків заповіло, що допоможе в акції проти терористів, які ані не заступають націоналістичного угрупування басків; ані не приносять користи намаганням здобути більші автономні права.

Дотепер баскські націоналісти протиставилися урядовим заходам успокоїти їхню країну й забезпечити в ній лад і спокій.

З'ясовують спір у Вашінґтоні

Вашінгтон. — Пляновий і спокійний процес розгортання праці Уряду Роналда Реґена був несподівано перерваний поважним конфліктом у справах компетенцій між віцепрезидентом Джорджом Бушом і державним секретарем Александром Гейґом.

З огляду на навал різних завдань, які вимагають негайної уваги, Президент створив осібну групу людей для розгляду „критичних подій і ситуацій", які можуть виникнути на міжнародній арені. Керівником тієї групи Президент іменував Буша. Віцепрезидентові передав президент Реґен відання справами його закордонних поїздок, що дотепер формально належало Державному департаментові, та доручив йому керування підготовою дуже важливої господарської конференції, яка незабаром відбудеться з Канадою. Ті потягнення визвали застереження в керівних працівників Державного департаменту та заперечення з боку Гейґа, який прийняв той пост під умовою, що він буде головним автором і речником закордонної політики Уряду Реґена.

З цілого складу Уряду власне Гейґ найскорше й найповніше зформулював форми й методи своєї діяльности на тому пості та напрямні закордонної політики ЗСА. Меморандуми Гейґа викликали негодування серед найближчих до Президента чинників, тобто серед його штабу в Білому Домі. Тому зарядження з переданням функцій Бушові були коментовані, як обмеження даних раніше повновластей і доручень Гейґові. Американська преса й інші засоби масової інформації негайно широко почали розводитися над тим, висуваючи найдальше йдучі припущення і спекуляції.

Державний секретар Гейґ зареаґував на це прямолінійно з метою негайно припинити спекуляції і плітки. Рішучий виступ Гейґа викликав припущення, що він може зрезиґнувати. Президент Реґен негайно ті спекуляції прикоротив потвердженням, що „державний секретар є і залишається автором і речникомн американської закордонної політики". Повідомлення Президента попередила „зустріч на вершинах" у Білому Домі, в якій узяли участь керівні особи з штабу Президента, секретаріяту оборони та розвідки. Вони власне узгіднили підставу для повідомлення Президента.

Ліві терористи знов заатакували американську амбасаду в Сан Сальвадорі

Сан Сальвадор, Ель Сальвадор. — Будинок американської амбасади, який уже декілька разів був ціллю нападів лівих терористів, знов був обстріляний з кулеметів та обкиданий гранатами. Жертв у людях не було, але будинкові нанесено чималі шкоди.

Атаку виконали 12 осіб, які створили дві ударні групи: одна група обстріляла будинок, щоб відвернути увагу від іншої групи, яка прибула з гранатометами і іншою важчою зброєю. Для спрямування уваги охорони амбасади в іншому напрямі напасники також обкидали гранатами авта амбасади. Оборона амбасади, яка складається з бійців американської морської піхоти та з сальвадорської поліції, негайно відповіли вогнем на напад терористів і тим врятували приміщення від більших шкід, а то й і жертв у людях.

Після тієї атаки ліва терористична організація „Народні визвольні сили" повідомила радіосистему про те, що її члени виконали цей напад та що вона перебирає на себе повну відповідальність. В повідомленні до радіосистеми речник терористів сказав, що напад цей був відплатною акцією на допомогу ЗСА сальвадорському урядові, проти якого воюють партизани й терористи.

Речник американської амбасади Говард Лейн видав офіційно комунікат про напад. У тому комунікаті він пригадав, що це вже з черги четвертий напад на амбасадора крім ще одного додаткового обстрілу з більшої відстані протягом останніх трьох тижнів.

В Америці

АМЕРИКАНСЬКО-СОВЄТСЬКА торгівля, яка буйно розвивалася під час тривання так званої політики детанту і мирного співіснування, переживає тепер не тільки спад, але свого роду кризу, яка, на думку спеціялістів, радше поглиблюватиметься в майбутньому. Американський експорт товарів до Совєтського Союзу в 1979 році становив суму 3,6 більйона долярів, а в 1980 році ця торговельна виміна мала піднестися до 4,8 більйона долярів. Однак з огляду на совєтську військову інтервенцію в Афганістані й інші совєтські потягнення, зокрема застрашування інтервенцією в Польщі, цілковито змінилась картина на відтинку торгівлі. Сильно вдарило по Совєтському Союзі накладене колишнім президентом Джіммі Картером ембарґо на продаж зерна до СССР. Після афганістанської афери торгівля між ЗСА і СССР зменшилась тільки на протязі другого півріччя в 1980 на майже півтора більйона долярів. Совєтський експорт товарів до Америки також спав з 873 до 453 мільйонів долярів.

ВЕЛИКІ ЗЛОВЖИВАННЯ в осередку урядово-спонзорованих дарових сніданків-полуденків для шкільної дітвори в Бронксі, Н. Й., були викриті аґентами Федерального Бюра Інвестиґацій, які протягом двох років слідкували за різними махінаціями осіб, відповідальних за доставу цих дитячих полуденків. В результаті арештовано 18 осіб, включно з асистентом окружного прокуратора, члена церковного уряду однієї церкви та продавців і доставців сніданків-полуденків. Всі вони підставляли фальшиві рахунки за поживу, за що діставали гроші. В одному тільки 1980 році ці спроневірення та крадіж виносили 200,000 дол.

АМБАСАДОР З'ЄДНАНИХ Стейтів Америки до Об'єднаних Націй Джін Кіркпатрик розмовляла на терені ОН з керівником військової розвідки ПівденноАфриканської Республіки, стрінувшись опісля зі злосливою критикою ліберальної преси, яка закидає амбасадорові тенденційну підтримку правих режимів. Державний департамент ЗСА і офіційні дипломати Республіки підтвердили, що така зустріч відбулася, але сама Джін Кіркпатрик заявила кореспондентам, що на терені ОН кожний дипломат може і повинен зустрічатись з різними дипломатами і офіційними представниками інших держав, не зважаючи, який державний устрій в них заведений. Речники Державного департаменту, наприклад, заявили, що амбасадор ЗСА зустрічалася також з головою демократичного об'єдання в цій же Республіці, Тургалле Дирком Мудже, й іншими предстаниками урядів. Усі ці зустрічі не мусять мати офіційний характер.

СИТУАЦІЯ В ПОЛЬЩІ НАПРУЖЕНА

Варшава/Вашінгтон. — У п'ятницю, 27-го березня ц.р., коли це число газети ішло до друку, вільна профспілка „Солідарносьць" проголосила генеральний страйк робітників в Польщі, хоч переговори між урядовою делеґацію з участю заступника прем'єр-міністра Мєчислава Раковского, а в деяких сесіях також прем'єра Войцєха Ярузельского і представників профспілок очоленої Лєхом Валєнсою, тривають з перервами. Переговори, на думку багатьох спостерігачів, не зможуть врятувати ситуації. Завданням переговорів, кажуть профспілкові представники, є не допустити до довшого генерального страйку заповідженого на вівторок, 31-го березня, і над цим працюють обидві делеґації.

Пресоваґенство Ройтерса інформує, що п'ятницевим пробним страйком охоплені: транспортація, легка і тяжка індустрія, корабельні варстати і порти, більші підприємства будівельної промисловости, копальні та інші ділянки. Під час страйку закордонні кореспонденти, згідно із зарядженням уряду, не зможуть користуватися комунікаційними влаштуваннями і тому передачі про страйк на Захід будуть дуже обмежені.

Вміжчасі Адміністрація президента Роналда Реґена у Вашінгтоні висловила своє стурбування розвитком подій у Польщі і перестерегла Совєтський Союз і комуністичний уряд Польщі перед інвазією військ Варшавського Пакту і перед вжиттям сили проти страйкуючих робітників. Подібну пересторогу раніше висловили керівники західньоевропейських урядів, які відбували свою річну конференцію Европейського Економічного Ринку в Голляндії.

Президент Реґен зустрінувся з членами Ради Безпеки і після того Білий Дім опублікував офіційну заяву, у якій ситуацію в Польщі з'ясовується як дуже серіозну і натякається на можливість совєтської військової інтервенції. Як відомо, на території Польщі, Східньої Німеччина, Чехо-Словаччині і СССР відбуваються під теперішню пору військові маневри Варшавського Пакту і це збільшує побоювання про можливість інтервенції.

У світі

У ПАКІСТАНІ постала конституційна криза. Президент Мохаммед Зія уль-Ґак включив в обов'язуючу конституцію точку, яка дає йому право встановляти додатки до цієї конституції, що її схвалено 1973 року. Члени Найвищого суду, до яких належало право акцептувати ту зміну, або її відкинути, поділилися. Вісім суддів на неї не погодилися, а п'ять прийняли і згідно з нею склали присягу на новий текст конституції. Цих вісім суддів, які не погодилися на зміну, президент Зія уль-Гак звільнив з їхніх постів. Одного з п'яти, які прийняли присягу з новим текстом, він іменував головою Найвищого суду. Після того в деяких містах Пакістану правничі палати висловилися проти цієї зміни, вважаючи її самовільною і шкідливою для конституційної і правової системи Пакістану.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК, який часто перебуває в Англії і мав близьких приятелів серед керівного кола англійських політичних і суспільних провідників, Майкел Стрейт подав до публічного відома, як його англійські співробітники Москви і шпигуни для неї пробували звербувати до совєтської розвідки. Про особу Стрейта натякнула прем'єр Англії Марґарет Тачер у своїй ранішній заяві в справі совєтського шпигуна професора Антоні Бланта. Стрейт доповнив у телефонічному інтерв'ю дані, подані в останніх числах лондонського щоденника „Дейлі Мейл". У тому інтерв'ю Стрейт вияснив, як Блант, тоді молодий і дуже талановитий учений, намагався 1937 року звербувати його на службу Москві. Студіюючи в Кеймбриджі, Стрейт пізнав Мекліна, Бирджеса й інших пізніших видатних совєтських шпигунів, які тоді починали свою брудну роботу. Про ті спроби Стрейт опісля повідомив ФБІ. Тепер він подає додаткові інформації, щоб вияснити ролі нових підозрілих англійців у службі для Москви, а між ними покійного шефа англійської протирозвідки Роджера Голлиса.

У ЛИВАНІ знов вибухли заворушення й боротьба різних сект. У місцевості Бальбек, яка належить до більших міст Ливану й має 150,000 мешканців, ісламські прихильники секти аятолли Хомейні й секти, до якої належить президент Іраку Саддам Гуссейн, вели нормальні вуличні бої. У боях ужито ґранатометів, важких кулеметів і гармат. Боями були обняті цілі квартали міста, до яких ніхто не мав доступу, а сирійські військові частини, які перебувають в Ливані й там сповняють охоронну й порядкову службу, спокійно приглядалися боям. Прихильники секти шіїтів, що її очолює Хомейні, створили власну збройну організацію „Амаль", яка дістає допомогу з Ірану зброєю, грішми та іншими засобами. Члени „Амаль" виїжджають до Ірану на військовий вишкіл, а дехто зних бере участь у війні з Іраком. Прихильники і визнавці секти „алавіти", до якої також належить президент Іраку, покищо власної збройної сили на терені Ливану не створили, але саме тепер в цьому напрямі йдуть заходи.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ЗСА для закордонних зв'язків прийняла текст договору з Канадою у справі спільної американсько-канадської границі. Йдеться про уточнення й деякі незначні ректифікації, які устійнено 1979 року й тепер вони чекають на ратифікацію. В тому новому граничному договорі є також клявзуля про згоду обидвох сторін спірні справи передавати до розгляду Міжнародного суду в Газі. Рішення суду є автоматично зобов'язане для обидвох сторін і відклику від нього немає. Договір про кордони був колись частиною загального договору, в якому також устійнювано справи риболовлі в прикордонних обширах, одначе з доручення Президента частину про риболовлю виключено і над цією справою ще раз будуть обговорювати, щоб устійнити нові умови, вигідні для обидвох сторін.

ПРЕДСТАВНИКИ ГРУПИ африканських держав в ОН, яка нараховує 50 держав, відвідали генерального секретаря ОН Курта Вальдгайма, сказавши йому свої сумніви у справі постави ЗСА до питання політики Республіки Південної Африки. Ця республіка — це єдина країна на терені Африки, де ще біла меншість веде країну й кермує нею, не допускаючи чорної більшости до її прав. Такий стан викликає незадоволення й турботи як африканських делеґацій в ОН, так і серед інших. Додатковою причиною непорозумінь і конфліктів є підтримка Намібії з боку Південноафриканської Республіки у боротьбі з чорними партизанами, що їх визнано представниками Намібії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Він з тої раси, що карку не гне..."

В біографії Юрія Шухевича стоять зловіщі слова: оголосити його „особливо небезпечним державним злочинцем"...

Це сталося тоді, коли він саме відсидів 20 років ув'язнення з усіх 35 років свого життя, в березні 1972 року, майже на сам день його народження — 28-го березня. І тоді ж таки дано йому за написання спогадів з 20-річного арешту й поневірянь від дитинства по тюрмах і засланнях СССР ще п'ять років тюрми, плюс п'ять років концтаборів особливого режиму і плюс п'ять років заслання — разом ще додаткових 15 років в'язниць і концтаборів.

Що це була за провина, що за неї так тяжко й довготривало покарано людину?

Юрко Шухевич народився сином генерала Тараса Чупринки, легендарного Головного командувача Української Повстанської Армії, Романа Шухевича. Цього одного було досить, щоб 14-річного підлітка засудити спершу на 10 років, а потім додатково знову на 10, і нарешті — на п'ятнадцять. У неволі він і досі. Народився в 1933 році він, тож тепер йому тільки 48 років; з них лише кільканадцять років на волі, та й то — на відносній волі, бо навіть цілком звільненому (на короткий час) у 1968 році йому заборонено було будь-коли проживати в Україні, на його рідній землі.

„Позбутися" такого неймовірно суворого засуду — 35 років кари — Юркові Шухевичеві було б наче зовсім „легко": треба було відмовитися від батька. Відректися його, як це на вимогу совєтського суду і влади чинили не одні українці, рятуючи себе, своє життя,..Але не такий єдиний син легендарного Командира. Він не тільки не відрікся батька, а ще й назвав свого сина, внука генерала Чупринки, найдорожчим йому ім'ям — Роман, а сам був у гущі всіх справедливих акцій, які вели і ведуть українські політв'язні в неволі.

Роман Шухевич, великий його батько, якщо б не був поліг на полі слави в бою з московським окупантом на святій дідизні короля Данила, в Білогорщі, — сьогодні і завжди, у всі ці 48 років життя його сина Юрія, був би гордий з нього, пишався б ним, бо й він „з такої раси, що карку не гне, глядить життю і смерті в очі сміло, що любить бій, що просто, грімко йде на визначене їй судьбою діло", ці слова Івана Франка, іншого геніяльного сина Землі Галицької, як ні до кого іншого, підходять і личать обом Шухевичам — гідному синові і достойному батькові.

Вони обидва прославляють ту королівську землю, де все ще Святий Юр благословляє місто, де все ще на вулицях наперекір окупантові лунає українська мова, де все ще витає дух державний український над Львовом; а там і сям вивішує українська молодь прапор синьо-жовтий України.

Великі терпіння й великі страждання — такі великі, що переходять „межі людського болю", і ми всі не замислюємося над ними так довго й інтенсивно, як це мало б бути. Але революційний потенціял і значення чину і жертви обох Шухевичів для України такі світлі і такі великі, що вони не можуть пропасти марно ні тепер, ні в майбутньому. Таких людей — зродила і зростила Україна. І не даром тремтять зайди-окупанти і зі страху лютують. Не їхня буде перемога.

Ярослав Гайвас

СОВЄТИЗАЦІЯ АФГАНІСТАНУ

„Афганську операцію" — здобуття й тривале включення Афганістану в систему Совєтського Союзу, Москва плянувала давно; чи вірніше, вона перебрала цей плян з припалих пилюгою документів і внутрішніх меморандумів царської Росії. Завоювання Афганістану й зближення до Перської затоки та Індійського океану — це давня, вічно жива мрія кожного російського імперіяліста. В Москві тільки чекали на відповідний момент, на нагоду. І розрахували дуже зле.

Захитана рівновага

Знищення режиму Дауда, що його доконав комуніст Таракі; а опісля знищення Таракі з рук комуніста Аміна; а знищення Аміна остаточно власними російськими руками, тільки з притягненням до того прізвища Кармаля Бабрака, — очевидні ступені до остаточної розв'язки. Після ісламської революції в Ірані й усунення шаха захиталася ціла дотеперішня рівновага Південнозахідньої Азії. А коли іранські чинники рішили схопити американських дипломатів як закладників, виглядало, що більшого збройного конфлікту з американською потугою в Ірані не уникнути. Тож для московських стратегів силове захоплення Афганістану було таке раціональне й самозрозуміле, що вони навіть без більшої дипломатичної підготови зважилися на нього, сподіваючись, що незабаром там заіснують значно більші події такого характеру. Тому вони і так недбало перевели цю „операцію", бо думали, що вона швидко ввійде в тінь багатьох більших. Тим часом сталося зовсім інакше. А тепер уже повороту немає. І Москва послідовно і рішуче переводить свій плян, зовсім не звертаючи уваги на те, що пишуть і говорять про те у світі, або тим більше — її противники.

Москва насамперед розкладає до коренів дотеперішню структуру Афганістану. І то під кожним оглядом: соціяльним, економічним, промисловим, духовокультурним і побутовим. Всі, що ці вартості творили або їх визнають, — відсувані від життя, від впливів. Соціяльно-духовий фундамент афганського народу: його село, містечка, промислові осередки, поступово ліквідовані. Одні елементи минулого гинуть під большевицькими ударами або ідуть у підпільну боротьбу, інші замовкають. На це місце Москва індустріялізує країну на свій лад і згідно зі своїми потребами; урбанізує з метою вирвати коріння в населення, а так само перебудовує село. Твориться нова дійсність. Передчасно сказати, чи це буде чергова совєтська республіка, а чи це буде зовсім новий тип включення й підпорядкування Москві. Але з усіх інформацій ясно, що це не буде пов'язання на зразок сателітних держав, а щось значно ближче до совєтських республік, де Москва є єдиним формальним і фактичним господарем, адміністратором, суддею, контролером, духовним провідником. Вже тепер видно, що афганцеві не лишається місця на його рішення та на вибір. Це роблять за нього.

В економіці Афганістану від перших днів є рівняння на совєтський господарський тип і на совєтський рівень. На очах тут совєтські товари, совєтська технологія витискають все інше. Самобутні форми виробництва зникають. Цілими валками виїжджають до Совєтського Союзу „на науку" учителі, судді, поліцисти, навіть шофери, а в першу чергу ті, що мають якесь відношення до навчальних і культурних завдань. В часі такої „науки" зовсім не нав'язують до афганського ґрунту і його століттями витворених умов, а поступають так, як би перед цим в Афганістані була соціяльна й культурна порожнеча.

Лекції ненависництва

Міліцію, армію, цілу службу безпеки школять насамперед в „марксизмі-ленінізмі", в ненависті до „клясового ворога", яким є кожний, хто проти російської домінації, а найважніше — школять в найглибшій пошані до всього „руського". Поворотці з таких вишколів розказують одноцушно, що перше чого їх учать в СССР це респект до російських: мови, культури, соціяльної системи, а ще найбільше — до російської людини. Росіянин — це взір до наслідування, це авторитет, якого слід слухати. Це прямо тип вищої людини. Це більше, як колись „радджа" в колоніяльній дійсності.

Очевидно, що адміністраційний поділ, племінні й родові границі, усталені століттями, не зобов'язують росіян. Це все для них „пересуди" Вони вводять зміни, нічого в нікого не питаючи: Найкращою ілюстрацією до цього є їхнє поступування у так званому Вакханському (Вакхинському) коридорі. Цей коридор створений під кінець минулого століття Великою Британією і царською Росією, як територіяльний буфор між їхніми посілостями і силами. Обидві держави „вирізали" його тоді, як їм було вигідно. Цей коридор довжиною на 185 миль вузькою смугою притикає до Китаю, й цього вистачає, щоб Москва його зразу фактично інкорпорувала в свою територію. Ніякого закону, розпорядку, міжнародної умови для цього не було. Прямо — створено доконаний факт. Вакханський коридор лежить у високих горах, дороги у ньому вузькі й важкі, але вони ведуть до Китаю. Його географія, комунікаційна сітка, — якщо вільно вжити такого вислову, — технічне озброєння не дають можливостей на приміщення чи руху більших військових одиниць, але цими дорогами можна проникнути до Китаю і з Китаю.

Воєнна техніка

Киргизьке плем'я, яке замешкувало тут, майже повністю втекло до Афганістану ще 1978 року, як тільки Москва почала більш рішуче накладати свою руку. Менші групи, що залишилися, не чинять найменшого спротиву Червоній армії ані совєтським „чиновникам", бо і перед тим вони були меншістю й усе ділялося поза ними. І росіяни повністю взяли все в свої руки. Понад 5,000 спеціяльно вишколених бійців, мабуть, з кадрів КҐБ, стаціонують у тому коридорі й повністю перетворюють його. Техніка, а в першу чергу воєнна техніка, стала в ньому домінуючим чинником. Як подав в одному зі своїх інтерв'ю президент Пакістану Зія уль-Гак, „важка артилерія, різного роду ракети, наймодерніша воєнна техніка знайшлися в тому зовсім забутому людьми географічному закутку". Будова розгалуженої системи бункерів і коридорів, переплетена система наземних і підземних сполучень створили з Вакхану своєрідну модерну твердиню. Дороги: схід-захід, яка веде до КНР, і південь-північ, яка веде до Пакістану, — швидко розбудовуються і укріплюються.

Події в Афганістані вказують на те, що Москва аж ніяк не думає звідси виходити. Президент Картер мав повну рацію, коли він дійшов до висновку, що „збройна інтервенція й окупація Афганістану повністю й вірно відбили характер Москви і її політику". Це холодний розрахований російський імперіялізм і нічого більше, який поставив собі на службу і Маркса, і Енґельса, і Пімена. Хто підтримує СССР — будує російську імперію.

З НАШИХ БУДНІВ

Мудрі діти

З глибоким сантиментом згадую ці, здавалося б, недавні, а все ж таки давні часи, коли мої дорогі земляки з Бібрецького повіту ще мешкали при Шостій вулиці навпроти цієї божниці, що притикала до тодішньої резиденції маестра Михайла Мороза. Раз пригадую, заходжу до них і попадаю на родинну суперечку на тему рапортування федерального податку, — уявіть собі!

— Ну, скажи мені, чоловіче, — спитала піднесеним тоном пані Татушиха, — навіщо нам писати рапорти, коли ми обоє уже старі, до роботи не ходимо, лише фасуємо чеки, які нам належаться!

Пан Татух поправив на носі окуляри і відповів майже урядовим голосом:

— Бо таке єсть „ло", розумієш?.. Такий закон схвалили в Конґресі, що, чи ти робиш, чи не робиш, а ріпорт писати мусиш!

Так склалося, що під час тієї конверзації у домі моїх сусідів була присутньою скиталька з другого поверху пані Галя, що прийшла віддати півдозена яєць, вчора позичених у моєї землячки.

— Панство не мусіли б турбуватися цим рапортом, — промовила несміливо, — бо наш Олесь міг би вам це зробити так само акуратно, як пан Сидорак. Він наш Олесь, хоч заледве до п'ятої кляси ходить, але має дуже добру голову до рахунків. Минулого року як зробив для нас податковий звіт, то нам ще 130 долярів доплатили!

— Людоньки добрі! — сплеснула з дива руками моя дорога землячка. — Та яке же воно було манюсеньке, коли ви його сюди принесли, просто з корабля! Та й ще в пелюшках! Ще пипочку ссало... А нині дивись — податкові рапорти пише!

— Так, так, — зідхнула пані Галя, — „час летить стрілою", як мовив на своїй радіопрограмі пан Петро Мельник... То я вам зараз пришлю сюди свого писаря. Але не згадуйте про це нічого панові Сидоракові, щоб він не подумав, що наш Олесь забирає йому бизнес.

Через дві-три хвилини задудніли сходи і в кімнату вкотилась барилочка в дангарісах, з рожевими, як морозиво з малин, щічками. Носик барабolькою, чуприна їжачком, плюс великі окуляри.

— Добрий вечір, пан Татух, пані Татух, — сказав хлопець гарною українською мовою з циганським акцентом. — Сів з повагою за стіл, на котрому валялись податкові формуляри, добув з нагрудної кишеньки вічне перо.

— Вам, пан Татух, не треба робити довгу форму, — промовив ніби який адвокат. Ви обоє не працюєте, то вам вистане коротка форма.

— Добре, добре, зозулько! — прослъозилась моя землячка, припала до Олеся й поцілувала його в голову. — А дивись, на нього, яке воно мудре: вродилося у німецькій кемпі, краю на очі на бачило, а так файно по-нашому говорить, а по-анґельському читає, якби горіхи гриз!

— Велл, жінко, — похитав головою пан Татух, — коли ми виїжджали з краю за море, то в нас такі мудрі діти ще не родилися. Колись приїжджали до сих контрів ґрінори, а тепер приїжджають готові американці.

Ікер

Читайте: літопис „славних звершень"

Київ. — Російською мовою надруковано том нарисів „запорізька область" із серії „Історія міст і сіл УСРС", — інформує совєтське пресове агенство РАТАУ. Підготовою і виданням займався Інститут історії Академії наук УССР і головна редакція Української совєтської енциклопедії АН УССР.

Чого доброго можна б подумати, що коли мова про літопис „славних звершень" на Запоріжжі, то читач зустрінеться із відното́ванням славного минулого на Запоріжжі. Але скоро розвіється його ілюзія, коли у вістці прочитає, що, хоча у цьому літописі й відображено історію цих земель, то „особливе місце", — як зазначає київська газета „Радянська Україна", — учених спеціялістів, журналістів, зайняли розділи, що — „розповідають про героїчну епопею перших п'ятирічок, легендарний Дніпробуд, створення промислових гігантів Запоріжжя". Ці „грандіозні перетворення" є передані документами, фотографіями, „хвилюючими розповідями про післявоєнну відбудову" Запоріжжя.

Але, щоб додати цій вістці особливого...блиску, — РАТАУ ще й підкреслює, що — „яскраві сторінки цим незабутнім подіям, як відомо, присвятив у своїй книзі „Відродження" Леонід Ілліч Брежнєв, який очолював у той період Запорізьку обласну партію і організацію". Це як не як, а повинно додати... спеціяльного поштовху читачеві, щоб він прочитав цю книгу.

Видання цього „літопису" — це тільки черговий доказ, як у безглуздий спосіб витрачаються державні гроші і час науковців на друк совєтської халтури.

Ярослав Курдидик

„ПОЛІТИЧНО—СТРАТЕГІЧНА НАФТА" — МЕХІКО

Чи після нещодавньої зустрічі президента Реґена з президентом Мехіко, а з черги поїздки до Канади, де він зустрінувся з прем'єром Трудом, американському Президентові пощастить здійснити „ідею потрійної зустрічі на вершинах", тобто створити північно американський тріюмвірат, побачимо. Ще із передвиборчого періоду пригадуємо, що президент Реґен мав на увазі створити з Америки, Канади і Мехіко „повну і самостатню економічну силу", яка в першу чергу поклала б основи повної енерґетичної, а впарі з тим і стратегічної залежности від постачань нафти з ОПЕК-у.

Ціле лихо, однак, заключається у цьому, що в однаковій мірі Канада, а в ще більшій мірі Мехіко, намагаються за всяку ціну „надто тісно" не зв'язуватися з економікою ЗСА, яка своєю вагомою перевагою може їх повністю змайоризувати, як це тепер виявляється у Канаді, де американські капіталовклади вельми і неспівмірно великі, канадці почали масово викуповувати американські капіталові шери і таким робом, перевести повну „канадизацію" деяких теперішніх американських підприємств, а в першу чергу тих, які пов'язані з канадським нафтовидобуванням.

Мехіко, яке має ще більші резерви нафтокопалин від Канади, а за фаховою розцінкою геологічного дослідного відділу „РАНДКО", вони ставлять Мехіко у чергу між п'ятим, а міжнародним продуцентом нафти і природного ґазу. У резервах, які скриваються у підземельних надрах Мехіко, його випереджують тільки Савдійська Арабія, ЗСА, СССР, Іран і Кувейт. На якому місці захоче себе вмістити Мехіко у видобуванні до 1990 року, наразі важко предбачити.

Починаючи ще від 1938 року, Мехіко знаціоналізувало повністю нафтовидобування, вивласнивши всі чужинецькі капіталовклади. Все це перебрала державна монопольна корпорація „ПЕМЕКС" (Петролєос Мехіканос), яка починаючи від 1939 року, неначебто втілює у собі мехіканську національну гордість, економічну незалежність і політичну самостійність. І якраз вищезгадані фактори промовляють за тим, що становище Мехіко дуже важко змінити у будь-якій формі.

Пляни ЗСА, щоб добитися доступу до цих велетенських резерв мехіканської нафти і підвищити теперішню продукцію із 1.5 більйона барилок денного видобутку до 7 більйонів, з чого самі ЗСА можуть купувати 4-5 більйонів, має чисто стратегічні і дуже важливі мотиви: ЗСА мають у пляні, щоби на випадок будь-якої більшої міжнародної напруги, або теж евентуального воєнного поготівля, мати „під боком" вистачаючу кількість пального та поменшити залежність у доставах нафти з таких далеких джерел, як Перської затоки, чи Африки.

Фахівці вказують на те, щоб ЗСА у найближчому часі не розраховували на якусь особливу зміну мехіканського становища у більшій продажі нафти, бо у найближчому часі ця продукція не перейде 2.5-3.5 більйона барилок денно, а щойно після цього десятиріччя, вона може у найкращому випадку осягнути межу 3.5-4.5 більйона.

Деякі американські геополітики запитують, а водночас і перестерігають, щоб, заздалегідь, із найточніши-

(Продовження на ст. 3)

Вступайте в члени УНС!

Д-р Михайло Лоза

АПОСТОЛ ПРАВДИ Й НАУКИ

(Доповідь виголошена на Свято Тараса Шевченка в Боффало, Н. Й.)

З біографії Шевченка можна встановити, що найбільш улюбленою його лектурою були: Святе Письмо Старого й Нового Заповіту, Четії-Минеї з давнішої української літератури і твори українського письменника й філософа XVIII сторіччя — Григорія Сковороди. Всі ці твори мали рішаючий вплив на формування Шевченкового світогляду. Коли ж усвідомимо собі, що Четії-Минеї—це твори про життя Святих, і що твори Григорія Сковороди є оперті на релігійних принципах, тоді можемо зробити ще точніший висновок: Святе Письмо було праджерелом Шевченкового світогляду.

Читаючи Святе Письмо, Шевченко шукав у ньому відповідей на проблеми, які стосувалися його особистого життя, а також на проблеми національного, а то й загальнолюдського характеру. Придержуючися засад християнської етики, Шевченко — в особистому відношенні — мав повне право звернутися при кінці життя до своєї долі з таким твердженням

Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли, у нас нема
Й зерна неправди за собою.

Так! Правда була найвищим ідеалом Шевченка. Правдою Шевченко керувався в особистому житті, але він не бачив цієї правди в житті збірному, в житті загальнолюдському. Придивляючися відносинам у державі, в якій він жив, придивляючись загальнолюдським відносинам, Шевченко неодноразово ствержував відсутність правди. Тому то його твори так густо нанизані твердженнями, як ось, наприклад, ці:

Кругом неправда і неволя,
Народ закований мовчить...

Або:

Небесний Царю! Суд Твій всує,
І всує царствіє Твоє!
Розбійники-людоїди
Правду побороли,
Осміяли твою славу
І силу, і волю!
Земля плаче у кайданах,
Як за дітьми мати:
Нема кому розкувати,
Одностайне стати
За Євангеліє правди,
За темнії люди!

Замикаючи свої роздумування у цьому напрямі, Шевченко при кінці свого життя висловився:

І день іде, і ніч іде,
І голову схопивши в руки,
Дивуєшся, чому не йде
Апостол правди і науки.

Шевченко не брав тоді до уваги, що то саме він стане тим апостолом правди і науки, в першу чергу — апостолом для українського народу, а згодом і для інших народів, коли його ідеї розійдуться поза межі України. Аджеж Шевченко хотів, щоб правда воцарилася в усьому світі! Інакше він не висловлював би ось такої пророчої думки:

І на оновленій землі
Врага не буде супостата,
А буде син і буде мати
І будуть люди на землі.

Іменно люди, люди в повному розумінні цього слова. Так просто, а так надзвичайно гарно висловив Шевченко свій широкий ідеал справедливого ладу у співжитті людей. Чи цей ідеал не випливає із джерел Христової науки? Хто заперечить? З прикрістю, однак, треба ствердити, що Шевченка — як апостола правди і науки — світ ще достатньо не пізнав. Але процес пізнавання, хоч поволі, відбувається. Нашим завданням, а особливо завданням молодого покоління є прискорити цей процес, бо Шевченко гідний того, щоб зайняти місце побіч найбільших світових борців за ідеал правди!

Апостолом правди і науки для українського народу Шевченко став уже від появи своїх перших творів. Воно й не могло бути інакше, бо Шевченко у своїх творах не тільки констатував відсутність правди, але й подав вказівки як належить боротися за привернення правди і висловив віру в її перемогу! Мало того! Сам він особисто підняв прапор боротьби за правду, наразившися через те на переслідування і терпіння. Про свою свідому боротьбу за правду Шевченко висловився неодноразово в „Кобзарі". Для прикладу візьмім хоч би оцю заяву:

Як перед Богом сповідаюсь:
За правду на світі караюсь...

А в іншому місці знаходимо неначе доповнення до цієї думки:

Караюсь, мучуся, але не каюсь.

Тільки така сильна індивідуальність, з такою невгнутою поставою, могла заімпонувати народові. Тільки таку постать міг народ вибрати за свого національного провідника, за свого апостола правди і науки... Застановляюся на цім місці, чи правильно вжив я слово „вибрати". Краще надавалося б слово „прийняти", бо Шевченка для України вибрав Господь, а народ український його прийняв, прийняв за свого пророка, за апостола правди і науки.

Дотепер була мова про Шевченків ідеал правди. А яка ж його наука? Шевченко навчав свій народ у багатьох відношеннях. У сьогоднішньому короткому слові нема часу зробити виклад про всю Шевченкову науку. Зупинимося лише на вказівках, на заповідях, які Шевченко подав у національно-політичному аспекті. Підсумком цих вказівок-заповідей можуть бути оці слова:

В своїй хаті — своя правда
І сила, і воля!

Сьогодні сміло можемо сказати, що Шевченкове слово розбудило приспану національну свідомість українського народу, і цей народ — йдучи за Шевченковими заповідями — уже двічі рвав кайдани і двічі окропляв свою волю вражою кров'ю! Маю на увазі роки від 1917 до 1921 і роки від 1939, тобто від року кривавої боротьби Карпатської Січі з мадярами за волю Срібної Землі, до року... Вагаюся поставити кінцеву межу боротьби українського народу, бо ця межа ще неустійнена, бо боротьба, що її на себе перебрала Українська Повстанська Армія в 1942 році, ведеться по сьогоднішній день, лише в іншій формі. Ведуть її українські дисиденти, з яких багато попали в концентраційні табори, і які — подібно, як і Шевченко, караються, мучаться, але не каються. Також само і 1921 рік не слід уважати межовим роком, бо і після нього велася боротьба, очевидно, підпільна, яка закінчилася голодовою облогою України. Словом: від 1917 року Україна не перестає вести боротьбу за здійснення Шевченкової Заповіді:

В своїй хаті — своя правда
І сила, і воля.

Так уже склалось, що Шевченківські дні і пов'язані з цими днями святкування припадають на великий піст, під час якого ми відбуваємо релігійні реколекції, щоб побачити, чи і наскільки ми відхилилися від науки Христа. Чи не було б добре, щоб Шевченківські дні стали для нас реколекціями в національному розумінні? В часі таких реколекцій ми б ґрунтовно перевірили своє відношення до науки Шевченка. Вважаю, що цього роду реколекції нам не завадять, вони нам потрібні, щобільше, вони — конечні!

Шукаючи за матеріялом для сьогоднішнього реколекційного роздумування, я зупинився на завжди актуальнім Шевченковім „Посланії", повна назва якого звучить: „І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні, моє дружнєє посланіє". Своє „Посланіє" Шевченко написав у дусі посланій Христових апостолів. Про це найкраще свідчить мотто, що його Шевченко взяв із Першого Соборного Посланія св. ап. Йоана. А мотто каже: „Аще кто речет, яко люблю Бога, а

(Продовження на ст. 4)

ТЕРОРИСТИ ЗААТАКУВАЛИ охорону палати, в якій міститься керівництво партії президента Уґанди Мілтона Оботе. Напасники вбили трьох вояків з охорони і втекли. Напад на головну кватиру урядової партії мав місце після експльозій, які знищили на якийсь час постачання електроенерґії до значної частини Уґанди. Після цих акцій речник підпільної організації — Визвольний рух Уґанди — взяв відповідальність за них.

„Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?"

Щоб не стояти осторонь преважливої організованої спроби відновити правопорядок в українській громаді Америки та забезпечити його непорушність, складаємо на

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ФОНД
при КОМІТЕТІ ПРАВОПОРЯДКУ

200.00 долярів.

Запрошуємо — при цьому — наших безпартійних приятелів та інших — теж підтримати цей незвичайно потрібний Фонд.

Адреса Фонду:

СЛАВА та ОСТАП ОЛЕСНИЦЬКІ

Ukrainian Orthodox Federal Credit Union
304 E. 9th Street, New York, N.Y. 10003
(Contribution to Ukrainian-American Community Fund; account no. 1830)

Чікаґо й околиця!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Чікаґо, Ілл.

повідомляє, що

в п'ятницю, 10 квітня 1981 р., о год. 7-ій веч.
в Союзовому Домі в Чікаґо, Ілл.
при 845 Н. Вестерн Авеню

відбудуться

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ
Окружного Комітету Відділів Округи

Участь в нарадах повинні взяти члени Окружної Управи, всі відділові урядовці та конвенційні делегати.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад.
2. Ствердження правосильности Зборів.
3. Вибір президії.
4. Відчитання протоколу з останніх загальних зборів.
5. Звіт уступаючої Управи та Контрольної Комісії.
6. Дискусія над звітами.
7. Уділення абсолюторії уступаючій управі.
8. Вибір нової Управи та Контрольної Комісії.
9. Внески, запити, різне.
10. Закриття нарад.

У зборах візьмуть участь:

д-р Мирон Куропась, заступник гол. предс. УНС
Інж. Анатолій Дорошенко, гол. радний УНС
Олена Олек, головна радна УНС
Михайло Сорока, головний радний УНС

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Михайло Сорока — *голова*
Степан Горалевський — *секретар*

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ОУА „САМОПОМІЧ" у Ню Йорку, Н. Й.

ВІДБУДУТЬСЯ

у неділю, 12 квітня 1981 р., в 1-ій год. по пол.
у власній домівці в Ню Йорку, Н. Й.
98 Друга Авеню

ЗІ ЗВИЧАЙНИМ ПОРЯДКОМ РІЧНИХ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ.

УВАГА: Якщо в означеній годині не явиться вимагане статутом число управнених до участи членів, збори пічнуться 30 хвилин пізніше, не зважаючи на число приявних.

ЗА УПРАВУ ВІДДІЛУ:

Богдан Ластовецький — голова
Михайло Юзенів — секретар

Неділя, 5-го квітня 1981 року

Під патронатом

ВІДДІЛУ УККА — ГАРТФОРД, Конн.

відбудеться

КОНЦЕРТ
УКРАЇНСЬКО ЧОЛОВІЧОГО ХОРУ „ПРОМЕТЕЙ"

Михайло Длябога — *диригент*
Ірена Пелех — *піяністка*

Заля: BULKELEY HIGH SCHOOL
300 Wethersfield Avenue • Hartford, Conn.

Год. 4-та по полудні
Вступ: $6, $5 і $3 (для емеритів і студентів)

Неділя, 5-го квітня 1981 року

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

ЗАКІНЧИВСЯ ВЕЛИКИЙ ТУРНІР КОПАНОГО МЯЧА ВІТОРІЙО ПОЦЦО

УСВТ „Ч. Січ" — Мт. Кармельо СК 1:0 (чвертьфінал)
УСВТ „Ч. Січ" — Ню Йорк „Атляс" 0:1 (півфінал)

Дня 11-го березня ц. р. закінчився великий зимовий турнір копаного м'яча Віторійо Поццо, який проводила на протязі останніх 11-ти тижнів Італійсько-Американська Ліга копаного м'яча Ню Джерзі, з участю 38-ми найкращих дружин із трьох існуючих ліг в стейтах Ню Джерзі. В 1-му і останньому вечері відбулися кінцеві гри, тобто: чвертьфінальні, півфінальні і фінальна.

У перших змаганнях вечірньої програми ігор клюб „Атляс" з Ню Йорку елімінував німецьку дружину „Берґен Кікерс" вислідом 2:0. Після цього італійський клюб „Баґнарезе" здобув перемогу високим вислідом з СК „Месіна" 6:1, Трентон Італіянс елімінували Бруклин Італіянс 5:2 і УСВТ „Ч. Січ" — італійський клюб „Мт. Кармельо" вислідом 1:0. Переможного ґоля для „Ч. Січі" здобув Михайло Чарний.

Завзято проходили півфінальні зустрічі. В перших змаганнях півфіналу грецький клюб з Ню Йорку „Атляс" переміг скромним вислідом „Ч. Січ" 1:0, „Баґнарезе" справив велику несподіванку кільком тисячам глядачів, елімінувавши трентонських італійців високим вислідом 5:2. У фіналі „Атляс" у свою чергу переміг „Баґнарезе" знову скромним вислідом 1:О і таким чином здобув звання першуна, головний Трофей і найбільшу фінансову нагороду турніру. Як і з дружиною „Ч. Січ" грецькі футболісти (хоч і мають в своєму складі ряд професійних змагунів) в фінальній зустрічі мали надзвичайне щастя, коли кількакратно м'яч, що відбивався від стовпів та поперечки їх воріт, не потрапляв в сітку їх воріт.

Якщо йдеться про дружину УСВЧ „Ч. Січ", то вона була єдиною українською дружиною у цьому турнірі і гідно зарепрезентувала українське ім'я „Нюарк Юкрейніянс". Своєю коректною і в більшості стабільною грою, вислідами та кінцевим осягом місця у першій чвірці, на усіх 38 чільних клюбів із двох стейтів, підтвердила свій авторитет та заслужила на відмічення. Тим більше, що в складі „Ч. Січі" виступав єдиний змагун неукраїнського походження.

На протязі цього найбільшого в ЗСА турніру копаного м'яча в закритій залі у складі „Ч. Січі" виступали: М. Хамуляк, Ю. Бакун, А. Бакун, Д. Бакун, П. Коваленко, В. Коваленко, М. Чарний, Т. Ключик, І. Чижович, В. Ткач, Р. Ганич, О. Пенцак, А. Охрименко-провідник, мгр. І. Хамуляк-опікун. По закінченні фіналу, дружинам, що зайняли чотири перші місця, вручили відповідні Трофеї і фінансові нагороди, з чого „Ч. Січ" одержала суму — 400 дол.

УСВТ „Ч. СІЧ" — СК „РОМА" 3:3

Дня 15-го березня ц. р. розпочалися першенські гри весняної рунди сезону копаного м'яча „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліги Ню Джерзі. В перших змаганнях у цій рунді „Ч. Січ" відбула свою календарну зустріч на виїзді в Патерсоні з місцевим клюбом „Рома'. Не зважаючи на втому з минуловечірніх виснажних змагань у залі та відсутність у них через контузію воротаря М. Хамуляка, наша дружина все таки привезла додому одну точку, завдяки якій вдержала свою позицію в показнику табелі ігор у першій чвірці. Місце контуженого воротаря зайняв 16-річний юнак Данило Василак, який добре себе показав, стрілені господарями три ґолі він не зміг оборонити. Місце „бомбардира" Ключика, який виїхав до Европи, зайняв Д. Благий, який свій дебют відзначив двома здобутими ґолями. До перерви господарі вели 1:0, що його признав суддя проти рішення лінійного судді, який вказав прапорцем на „оф сайд".

Швидко після перерви Благий з подачі Чижовича вирівняв 1:1. У 65-ій хвилині італійці вдруге здобули ведення 2:1, але десять хвилин пізніше Благий із доброї акції свого нападу знову вирівняв 2:2. В 81-ій хвилині найкращий змагун нашої дефензиви Андрій Бакун блискавично з'явився у підворітті „Роми", де після доброї акції Гунчака, Ганича та ефективного стрілу Благого, що його з трудом відбив воротар, він здобув ведення для „Ч. Січі" 3:2.

У кінцевій хвилині зустрічі, не без вини оборонців гостей, італійці зуміли вирівняти вислід 3:3. Крім вже згаданого юнака Василака, на відмічення заслужив ще один дебютант, який виправдав надії проводу дружини, ним був Павло Гунчак (він також чільний відбиванкар „Ч. Січі"). Склад „Ч. Січі" в цих змаганнях: Д. Василак, В. Ткач, Ю. Бакун, П. Коваленко, А. Бакун, І. Чижович, Р. Ганич, Д. Благий, В. Коваленко, Гунчак, Д. Бакун, Р. Колес. Провідник А. Охрименко.

35-й Відділ ООЧСУ відбув загальні збори

Асторія, Н.Й. — В суботу, 14-го березня ц.р., тут, у Домі СУМ-А, відбулись річні загальні збори 35-го Відділу Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ) з участю понад 50 членів і запрошених представників братніх організацій та голови Головної Управи ООЧСУ пор. Лева Футали, якого присутні зокрема тепло привітали, бо це він перший раз в офіційному характері голови відвідав Відділ і при тій нагоді виголосив довше привітальне слово, порушуючи при тому цілий ряд дуже актуальних справ, які нуртують тепер у громаді.

Аналізуючи відносини на суспільно—громадському відтинку, Л.Футала заторкнув також справу XIII Конґресу Українців Америки.

Він висловив признання управі Відділу за проведену конструктивну працю, сповнення усіх забов'язань супроти Головної Управи, згадав про найближчі пляни, зокрема про відзначення 40-річчя Акту 30-го червня 1941 року, центральне відмічення якого відбудеться в цьому році 4 і 5-го липня ц.р. на Оселі СУМ-А в рамках зустрічі українців ЗСА і Канади.

Зборами, які започаткував голова Степан Боднар, проводила президія у складі: д-р Володимир Савчак—голова, і Ярослав Воловодюк—секретар; почесні члени: пор. Лев Футала, Олена Гентіш, голова ОЖ ОЧСУ, і Іван Вітюк, голова Осередку СУМ-А.

Протокол з минулорічних загальних зборів відчитав секретар Петро Бурик. Після обрання Номінаційної комісії в особах: Я.Воловодюк, В.Наум і І.Вітюк, присутні вислухали звітів управи, а саме: голови С.Боднара, касира Т.Байка і секретаря П.Бурика.

Зокрема цікавим і добре побудованим був звіт голови, у якому він підкреслив, що управа приєднала до Відділу 20 нових членів, відновила і упорядкувала домівку, влаштовувала політичні віча і доповіді, а члени брали участь у різних політичних і культурних імпрезах, як наприклад, Тиждень Поневолених Націй і в багатьох демонстраціях.

Відділ повністю вив'язався з фінансових зобов'язань перед Головною Управою і намагався в рамках своєї спроможности допомагати фінансово усім ОУВФ, а також Централі УККА, АБН, українській пресі тощо. Звітував ще І.Вітюк, кольпортер, д-р В.Савчак за Контрольну комісію. Коротенькі привіти після звітувань управи сказали також О.Гентіш і І.Вітюк, обіцяючи повну співпрацю з Відділом ООЧСУ в майбутньому.

До нової Управи Відділу на рекомендацію Номінаційної комісії увійшли: Іван Вітюк—голова, Степан Боднар—заступник голови, Петро Бурик—секретар, Данило Вовчук—касир, Василь Наум—культурно-освітній референт, Теодор Байко, Іван Луцик, Михайло Рудик, Василь Піх, Микола Хоманчук, Теодор Воробець, Євген Гречило—вільні члени; до Контрольної комісії були обрані: д-р Володимир Савчак—голова, редактор Володимир Левенець, Мирослав Сєнтий, Ярослав Воловодюк і Теодор Кострибa—члени.

Новообраний голова у заключному слові заявив, що працюватиме віддано і жертвенно і до такої ж праці закликав усіх членів управи і все членство.

Загальні збори, після формального закриття головою президії, закінчились відспіванням „Не пора...".

Н.Н.

„Політично-стратегічна..."

(*Продовження зі стор. 2*)

ми обліками перевірити чи пресія ЗСА на Мехіко у підвищенні продукції нафтокопалин лежить у найкращому інтересі Америки, чи ні?...

Якщо розцінювати цю справу на довшу мету, — кажуть деякі американські речники, — то прискорення продукції може мати для Мехіко, такі самі лиходійні наслідки, як це бачимо під сучасну пору в Ірані. Існують твердження, що в Ірані надмірна і дешева продукція створила політичну та економічну нестабільність, а це і було основною причиною, що ця колишня, одна із багатших „нафтяних" держав", перемінилась у руїну.

На сторінках преси появилися дуже поважно обосновані побоювання, як теж і застереження, що надто наполегливі прийоми, щоб якомога швидше підвищити продукцію нафти, може штовхнути Мехіко у дуже поважну політичну і економічну кризу, із дуже прикрими і небажаними наслідками для теперішнього американсько-мехіканського спілкування.

Василя Пастушка обрано головою 231-го Відділу УНСоюзу

Ґловцестер, Н.Дж. (с.г.). — Тут, у неділю 22-го лютого, в 87-му річницю Батька Союзу в гостинному домі Миколи і Анни Лялюк відбулися річні загальні збори 231-го Відділу УНС, який заложено 28-го лютого 1965 року союзовим організатором Степаном Гавришем.

У присутності голови Відділу Петра Кріля наради відкрив голова Контрольної комісії інж. Микола Ромах, який, привітавши членів, відчитав порядок нарад і попросив вшанувати хвилиною мовчанки померлих членів, а головно згадав першого голову св. п. мгр Івана Бодревича. З черги приступлено до вибору президії для переведення нарадами, і на прохання зібраних нарадами проводив інж. Микола Ромах, а обов'язки протоколянта сповняв Микола Лялюк, секретар Відділу.

Відтак С. Гавриш сконденсовано поінформував присутніх про загальні справи УНСоюзу, а головно звернув увагу на організаційну ділянку та при тому підкреслив заслуги секретаря М. Лялюка, який вдержав Відділ на відповідному рівні, доказом чого є те, що Відділ нараховує вже 100 членів.

Про загальні справи Відділу звітував секретар М. Лялюк. Він поскаржився, що працю мусів виконувати сам, бо інші члени відділової Управи не були активними. Він інформував, що Відділ з кожним роком збільшується новими членами і, як було сказано, вже має 100 членів. Говорячи про фінансову господарку Відділу, Лялюк звернув увагу, що не всі члени вплачують свої датки до відділової каси. На закінчення звіту він висловив щиру подяку голові Контрольної комісії інж. М. Ромахові за добру співпрацю.

Відтак інж. Микола Ромах поінформував присутніх членів про вислід переведеної контролі діловодства й касових прилог, які йому передав секретар Відділу. Тому що інших звітів не було, то приступлено до дискусії, під час якої всі присутні розважали над покращанням організаційної ділянки Відділу, а при тому і Союзу вцілому.

З черги приступлено до вибору Управи на біжучий 1981 рік. Головою Відділу обрано заслуженого суспільно-громадського діяча та підприємця-бизнесмена Василя Пастушка. Секретарем залишився М. Лялюк, а касиром обрано Катерину Якимів-Ґарднер. Заступником секретаря обрано Анну Лялюк. Контрольну комісію знову очолив інж. Микола Лялюк, а членом обрано Теодозію Пастушок.

Новообраний голова В. Пастушок подякував всім за довір'я, закликав до гармонійної співпраці та до посиленої організаційної праці, при чому запевнив організатора С. Гавриша, що і в біжучому році Відділ придбає 25 нових членів, і закрив збори. Господиня дому А. Лялюк запросила всіх до перекуски.

Замість квітів на свіжу могилу
Незабутнього і Дорогого нам Приятеля

сл. п. інж. Юрія Артимишина

складаємо 30.00 дол.
на ФОНД УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ.

•

ВШ. Дружині і Синам з Родинами передаємо наше щире співчуття.

Марія і Григорій БАКУМЕНКО

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Улюбленого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА і ДІДУНЯ

бл. п.

ЄВГЕНА ОСТАПОВИЧА — ВИХОР

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

В УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКВАХ

в неділю, 5-го квітня 1981 року, о год. 10-ій рано

в церкві св. Свщн. Йосафата в Філядельфії, Па.;
в соборі Св. Софії в Римі;
Покров Пречистої Діви Марії у Філядельфії, Па.
св. Архистратига Михаїла в Дженкентавн, Па.

•

26-го квітня 1981 р., о год. 1;30 по пол. відбудеться

БЛАГОСЛОВЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА
на могилі Покійного Євгена

на цвинтарі в Факс Чейс, Філядельфія, Па.

Родину, Друзів і Знайомих просимо помолитись за спокій душі Покійного Євгена, що відійшов від нас до кращого життя.

Дружина — МАРІЯ
Доня — ХРИСТЯ з мужем СТЕФАНОМ ФТОМИН
Внучка — СОНЯ
Ближча і дальша Рідня в Америці і в Україні

Ділимося сумною вісткою із Знайомими, що дня 26-го березня 1981 року, відійшов у Вічність наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДО
проживши 86 років

бл. п.

СЕРГІЙ БАВІЛОВСЬКИЙ

уроджений на Київщині, село Стецівка.

Осиротив:
дружину — ОЛЬГУ
і дітей:
ГАЛИНУ РОМАНІВ з мужем МИКОЛОЮ
та ЛЮДМИЛУ ПАДАНАЙ з мужем СТЕПАНОМ
внуків:
ВАЛЕРІЯ РОМАНІВ з дружиною ХРИСТЕЮ
ЮЛЮ РОМАНІВ
ЛІЗУ ПАДАНАЙ-БОҐОНЄВИЧ
СТЕФАНА ПАДАНАЙ, мол.

ПАНАХИДИ в суботу і неділю, 28-го і 29-го березня 1981 року в похоронному заведенні Ковальчика, 129 Ґренд вул. в Джерзі Ситі, Н. Дж.

ПОХОРОН — у понеділок, 30-го березня 1981 р. на українському православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

З глибоким жалем і смутком ділимося з Родиною, Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що в середу, 25-го березня 1981 р. упокоїлась в Бозі,

наша Найдорожча і Незабутня
ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА, БРАТОВА І ШВАҐРОВА

бл. п.

ЄЛИСАВЕТА ПОРИТКО
з дому ДАВИДЧАК

ПАНАХИДА в п'ятницю, 27-го березня 1981 року, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 28-го березня 1981 року, о год. 9:30 ранку з церкви св. Юра, а опісля на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем опечалені:

муж — ДАМ'ЯН
син — БОГДАН з дружиною МАРІЄЮ
сестра — СТЕПАНІЯ ІКЛЯНЦНИК в Польщі
сестра — НАТАЛКА ДАВИДЧАК в Україні
шваґрова — ОКСАНА ПОРИТКО з родиною
шваґри — РОМАН і БОГДАН ПОРИТКИ з родинами
свати — Д-р ЮЛІЯН І МИРОСЛАВА ПАВЛИШИН
Ближча і дальша Родина в Україні, Польщі і Канаді

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

У Пассейку вшановано ген.-хор. Т. Чупринку

Заходами 7-го Відділу ООЧСУ вшановано тут пам'ять ген.-хор. Тараса Чупринки-Шухевича у 31-шу річницю його геройської смерти, при співучасті СУМ-А, Пласту, Українських Американських Ветеранів, вояків УПА, Другої Української Дивізії УНА, станиці Нюарк-Пассейк та Вільного Козацтва, станиці Нюарк.

В переповненій громадою Пассейку і околиці, включно з згаданими організаціями, українській католицькій церкві св. Миколая, о.студит Т.Лончина з Риму відправив Службу Божу за упокой душі генерала-хорунжого Т.Чупринки. Перед Панахидою о.митрат Володимир Білинський у зворушливій промові накреслив силюету ген.-хор. Т.Чупринки, як одного із найкращих синів України, члена ОУН і голову Проводу на рідних землях, який виконав обов'язок і заповіт українського націоналіста: „Здобудеш Українську Державу або згинеш у боротьбі за неї".

Отець митрат В.Білинський звернувся зокрема до молоді Пласту і СУМ-А, щоб ішли слідами ге. Чупринки — були готові віддати життя, щоб вибороти незалежну соборну Україну. Панахиду за св.п. генерала Чупринку відслужили отці В.Білинський і Т.Лончина.

Зараз після Панахиди всі присутні перейшли до Української Централі на апель влаштований Пластом і СУМ-А при співучасті інших організацій.

Апель попереджено молитвою „Боже Великий Єдиний". Потім на команду внесено всі прапори. Салют генералові віддали станичний Пласту Ярослав Федун та голова СУМ-А Степан Журавський. Головна виховниця СУМ-А подруга Ірина Струк-Халупа прочитала короткий життєпис ген. Чупринки, а Юні Орли - Петро, Юрко і Стефанія Лучки, Орися Химера з Нюарку та їхній учитель Володимир Васьків проспівали дві повстанські пісні, присвячені ген.-хор. Тарасові Чупринці.

Апель закінчено відспіванням українського національного гимну „Ще не вмерла Україна".

Апостол...

(*Продовження зі стор. 2*)

брата свого ненавидит, лож єсть". Ця глибока думка в'ється червоною ниткою по всьому „Посланії" і кінчиться закликом:

Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, —
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати!
Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами!
І забудеться срамотня
Давняя година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, невечірній
Тихо засіяє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

Годилось би наші реколекційні роздумування закінчити молитвою. Тож помолімось, помолімось таки Шевченковими словами, помолімось за український народ, який переносить тепер не менші терпіння від тих, що їх зазнавав у часах Шевченка:

Пренепорочная, Благая!
Молюся, плачу і ридаю:
Воззри, Пречистая, на їх,
Отих окрадених сліпих
Невольників: подай їм силу
Твойого мученика Сина,
Щоб хрест-кайдани донесли
До самого, самого краю!

• HELP WANTED • • FEMALE •

• РОЗШУКИ •

Елисавета Ґломбівна-Lofgren уроджена у Кракові, Польща, 1944 р.), тепер живе Slatterg. 12, Š-193 00 Sigtuna, Sqeden, пошукує вуйка, брата мами: Емілія Анна Ґломб (урод. Пясецька, 1920 р. у Львові), **ГЕНРИК ПЯСЕЦЬКИЙ**, нар. у Львові, Галичина, около 1910 р., син **ПЕТРА І СТЕФАНІЇ Пясецьких (нар. ВОНСОВІЧ)**, виїхав до ЗСА в 1940 р., скрипаль, ім'я дружини **АДА**. Хто знав би про нього або має якісь інформації, прошу писати на адресу до Швеції.

REAL ESTATE

•FUNERAL DIRECTORS•